

חַת־ת לַיּוֹם רַבִּיעִי פְּרִשְׁת בְּלֶק (בְּחוֹ"ל חִקַּת) ז' תמוז, ה'תשפ"ב

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמֵשׁ / רַבִּיעִי עִם רִשׁוֹי

בלעם מקריב קרבנות ומבקש מה' שתשרה עליו נבואה. ה' נותן לו נבואה ובמקום לקלל את בני ישראל הוא מברך אותם. בלק מאד כועס.

בלעם הלך עם בלק למרות שידע שה' לא רצה שילך. הם הגיעו לעיר גדולה שנקראת קרית חוצות. בלק החליט לתת לבלעם מתנה, הוא שחט עבורו בקר וצאן ושלח את חלקם לבלעם ולשרים שהיו איתו. בלעם לא ראה בזה משהו מכבד. הוא היה מאד פגוע מזה.

בבקר בלק לקח את בלעם למקום גבוה שבו הם נהגו לעבוד עבודה זרה כיון שמשם יוכל לראות חלק מהמחנה של ישראל. זה יהיה מקום טוב כדי לקלל ממנו את בני ישראל.

לפני שבלעם מנסה "לשכנע" את ה' לאפשר לו לקלל את בני ישראל, בלעם היה צריך לתת לה' מתנה. הוא אמר לבלק לבנות שבעה מזבחות ולהקריב עליהם שבעה פרים ושבעה אילים לקרבנות. בלק ובלעם הביאו בהמה אחת מכל סוג כקרבן על גבי המזבח. בלעם אמר לבלק להשאיר ליד המזבחות בגלל שהוא הולך לנסות לפעל שה' ידבר אתו, למרות שזה היה במשך היום וה' בדרך כלל דבר אתו רק בלילה. ה' הסכים לדבר אתו, כדי שבלעם לא יוכל לקלל את בני ישראל.

בלעם אמר לה': "ראה, בניתי מזבחות כמו שכל האבות בנו, והקרבתי אפלו יותר קרבנות ממה שהם הקריבו.

ה' השרה עליו את רוח הנבואה, כדי להראות לבלעם שה' אוהב את בני ישראל ושהקללות שלו לא יזיקו להם. ה' אמר לו לחזור ולומר לבלק. בלעם חזר לבלק, שעדין עמד יחד עם שריו ליד המזבחות, ואמר באזניו את הנבואה: בלק מלך מואב הביא אותי הנה כדי לקלל את בני ישראל, אבל "מה אקב לא קבה א-ל ומה אזעם לא זעם ה'" איך אני יכול לקלל אנשים שה' לא רוצה שיקוללו? איך אני יכול לגרום שה' יכעס על בני ישראל אם ה' לא כועס עליהם אפלו קצת? הם חזקים כמו הרים בזכות האבות והאמהות (כי מראש צורים אראנו ומנבעות אשורנו") והם היחידים שיקבלו לבסוף שכר. כל אחד מבני ישראל הוא מיחד וה' אוהב אותם כילדיו. כל אחד מהם מקים כל כך הרבה מצוות. הלואי והייתי כמותם.

בלק כעס מאד! "מה עשית? בקשתי ממך לקלל אותם ובמקום זה אתה מברך אותם ברכות?" בלעם אמר, מה אני יכול לעשות? עלי לומר את כל מה שה' אומר לי לומר.

תהלים / יום ז' לחדש פרקים ל"ט-מ"ד

בתהלים של היום ישנו פסוק "אך בצלם יתהלך איש" אדם הולך בחשף בגלל שרק ה' יודע את הדרך שבה דברים הם באמת.

במאמר, הרבי הרש"ב מסביר את הפסוק הזה בדרך שונה. "אך בצלם יתהלך איש" - אדם מתהלך עם "צלם" כח מיחד שנקרא כך ועוזר ליהודי בעבודת ה'.

כל בקר כשאנחנו מתעוררים ה' שם כח מיחד באויר, זה גורם לנו להתלהב ולהתחיל יום חדש בדרך הנכונה ולהתנהג באופן שה' רוצה שנתנהג.

כלנו לעתים צריכים קצת "דחיפה" כדי להתחיל לעשות את הדבר הנכון...

מחשבה יכולה לעלות במחנה ולגרם לנו להתלהבות מקיום דברים טובים. זה יכול להיות באמצעות בת קול- קול מה' שהנשמה שומעת שגורם לנו להתנהג בדרך שבה ה' רוצה שנתנהג. למרות שאנחנו לא יכולים לשמוע את זה, הנשמה שלנו שומעת, ושמה את המחשבות לתוך הראש וגורמת לנו לעשות תשובה.

כל זה הוא חלק מהצלם שהפסוק מדבר עליו, כח המחבא שהולך עם היהודי ומעודד אותו לעשות את הדבר הנכון ומתוך שמחה.

תניא / שער היחוד והאמונה פרק י"א (ז' תמוז שנה מעברת)

האדמו"ר הזקן מסביר טעות שכמה תלמידי חכמים טעו. הם למדו בקבלה שה' השתמש בצמצום כדי לברא את העולם. הם סברו שהכונה שה' הולך מהעולם באופן מסוים (חס ושלום). האמונה הפשוטה שלנו בה' לא מאפשרת לנו לטעות בטעות כזו. אנו יודעים שה' הוא הכל ובכל מקום.

ה' רצה שהחיות שלו תרגש בעולם באופנים ובדרכים שונות, אבל הכל בעצם אותה חיות. כמו שאיננו יכולים להבין את ה', ואיננו יכולים להבין איך הכל אחד. אבל אנחנו יודעים שה' אחד.

אתמול למדנו שאפילו בסגים השונים של החיות, ישנו רמז לראות שהכל אחד: כל הספירות קשורות ומחברות האחת אל השניה, וכוללות בתוכן את כל הספירות האחרות.

היום האדמו"ר הזקן אומר איך ה' ברא את העולם שיראה מרכב מכל כך הרבה חלקים: עשרת המאמרות בהם השתמש ה' כדי לברא את העולם, מביעות את מדותיו של ה' באפנים שונים כדי שיבראו כל הדברים השונים שנמצאים בעולם.

על ידי אמירת עשרת המאמרות, ה' ברא את העולם עם כל סוגי הספירות. לדגמה מים ואור, שניהם באים מחסד של ה', והם נעשים דבר נפרד באמצעות המלים של עשרת המאמרות.

היום יום / ז' תמוז

הרבי מלמד עד כמה חשוב שחסיד יהיה מסדר.

חסידות מלמדת חסיד שכל דבר חשוב. אף פעם אי אפשר לומר שדבר הוא חשוב (או יותר חשוב) ודבר אחר איננו.

הכל חשוב. יחד עם זה ישנו צורך ב**סדר**. אפילו דבר חשוב ומיחד צריך להעשות בזמן המתאים ובאופן המתאים.

הרביים הראו לנו עד כמה חשוב הסדר. היו אפילו אגדות שהאדמו"ר הזקן יסד, כדי לוודא שישנו

סדר אצל חסידים. לכל אחד היה זמן מסדר שבו יכל להגיע לאדמו"ר הזקן והיה אסור לשנותו אלא אם הייתה לכך סבה טובה.

ספר המצוות / מצוות לא תעשה שכ"א

בספר המצוות היום חוזרים על מצוות לא תעשה שכ"א לומדים שלא להתרחק מהמקום שבו נמצאים בשבת – מעבר לתחום שבת – 2000 אמה (כקילומטר אחד או חצי מיל).

לומדים זאת מהפסוק "אל יצא איש ממקומו ביום השביעי".

הגמרא אומרת שהכונה לא ללכת מעבר לאלפים אמה מחוץ לעיר. המכילתא (מדרש על החמש) אומר אותו דבר. הגמרא במסכת ערובין מלמדת את ההלכות על מצוה זו ואומרת שאם אדם יצא מחוץ לתחום שבת, עונשו מלקות.

הסבה שלומדים את המצוה הזו שוב היא פיון שהרמב"ם עוסק בערובין, שהם מדרבנן, ואין להם מצוה בתורה משל עצמם. לכן בסדרת הלכות זו חוזרים על חלק מהלכות שבת.

רמב"ם / הלכות ערובין פרקים ו', ז', ח'

הרמב"ם מלמד ביצד נוכל לדעת היכן מסתיים תחום שבת.

תחום שבת נמדד מהמקום שבו מסתיים שטח העיר. הבתים בעיר צריכים להיות קרובים פיון שהם אם מרחקים יתר על המדה האחד מהשני אסור לאדם ללכת 2000 אמה מעבר לבית שלו בכלל. מתחילים למנות את התחום מהבית שלו. כך יתכן שבעירה קטנה בה הבתים מרחקים, אסור ללכת יותר מ-2000 אמה מעבר לבית בכלל.

סימנו את הלכות ערובין. מחר בעזרת ה' נתחיל ללמד על חגים וימים טובים.

זרכי החסידות / מתי משיח יבא?

הצמח צדק פעם שמע חסידים מדברים על משיח. הם אמרו: "מי יודע מתי משיח יחליט להגיע...?" הצמח צדק אמר להם "כך בלעם הרשע מדבר". החסידים היו מאד מפתעים, והצמח צדק הסביר: "בנבואת בלעם הוא מדבר על ביאת המשיח כדבר שיקרה במרחק זמן רב מאד. "אראנו ולא עתה אשורנו ולא קרוב". אבל יהודי לא צריך לחשב כך על משיח

אנו מחכים לביאת המשיח היום!

(מגולה לגאולה, עמ' 136. חסידים אין משפחה מס' 298)